

Száma: Fc/11/2017/21	
Ügyszám:	14/3819-6/2021
Érkezett:	2022 JAN 05. E-mail
Példány:	1
Melléklet:	0 db

Jogerős ítélet: Mf.I.40.075/2020/3. (Szegedi Ítéltábla)
Kúria felülvizsgálat: Mf.X. 10.059/2021/5.

Előzmény ítéletek:

1.M.375/2017/10. (Gyulai KMÜB „első” I. fokú, helyt adó ítélet)
 4.Kf.650.242/2018/4. (Főv.Tszék. „I. fokra visszautaló”)
 7.K.27.139/2018/31. (Gyulai KMÜB „második” I. fokú elutasító ítélet)
 4Kf.650.303./2019/5. (Főv.Tszék. „jogerős”)
 Kfv.VII.37.234/2020/7. (Kúria Főv.Tszék. jogerős ítéletét hatályon kívül helyező)

Magyarország Alkotmánybírósága részére

(Szegedi Ítéltábla útján és közvetlenül is megküldve a tisztelt Alkotmánybíróság részére)

BUDAPEST

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

1535 Budapest Pf. 773.

fax: 06-1-212-1170

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [REDACTED], mint

[REDACTED] elperes/kérelmező képviselőjében eljáró szervezet törvényes képviselője – F/1. szám alatt csatolt jogi meghatalmazással – jogi képviselőnk [REDACTED] kamarai jogtanácsos (székhely: [REDACTED] útján az alábbi,

a IV/3819-5/2021. számú felhívásban foglaltak figyelembevételével készített, **egységes szerkezetbe foglalt**

alkotmányjogi panasz-indítványt

terjesztjük elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27.§-ában foglalt jogosultság alapján, figyelemmel arra, hogy az a/ és b/ pont szerinti együttes feltételek fennállnak.

Határozott kérelmünk:

1. Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, – az Alaptörvény 24.cikk (2) bek. d/ pontban jelzett hatáskörében eljárva -, hogy a Kúrián folyamatban volt fegyelmi határozat hatályon kívül helyezése és járulékai tárgyában folytatott eljárásban - állapítsa meg a
 - Szegedi Ítéltábla által hozott *Mf.I.40.075/2020/3.* számú jogerős ítéletének, továbbá
 - az I. fokon eljáró Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság által hozott *7.K.27.139/2018/31.* ítéletének,
 - valamint a tisztelt Kúria által felülvizsgálati kérelmünk elbírálása során hozott *Mf.X.10.059/2021/5.* ítéletének

az Alaptörvény ellenességét és az Alaptörvény 24. cikk (3) bek. b/ pontjában foglalt hatáskörében eljárva semmisítse meg azokat, mivel azok megsértették a kérelmező Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében védelt tisztességes tárgyaláshoz való alapjogát.

2. Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy ennek megállapítása esetén az Alaptörvény 24. cikkének (3) bek. b/ pontjában foglaltaknak megfelelően semmisítse meg mindhárom bírói döntést!

A folyamatban volt alapeljárásokban [REDACTED] magánszemély indítványozó (továbbiakban: kérelmező vagy felperes) a peres eljárásokban felperesként eljárva az Alaptörvény ellenes ítéletek kárvallottja.

Az alapeljárásban hozott ítéletek Alaptörvény ellenessége az alábbiak szerint valósult meg:

Az Alaptörvény alábbi rendelkezéseinek a megsértése valósult meg a hozott bírói ítéletekben:

1. **XXVIII. cikk:** *(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*
2. **28.cikk:** *„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”.*

Indokolás:

- [1] Az eljárásban kérelmező a hatáskörrel rendelkező bíróságok előtt vitatta az alperes munkáltató fegyelmi eljárásban hozott szolgálati jogviszonyt megszüntető döntését és az első fokon eljáró Gyulai Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság először a keresetének teljes egészében helyt adott. Ezt követően azonban az alperes fellebbezése nyomán eljáró Fővárosi Törvényszék visszautalta I. fokra – tényállás felderítetlensége okán eljárási kérdés tisztázása érdekében (3 hónapon túli volt-e a fegyelmi eljárás elrendelése) - és az ismételten eljáró I. fokú bíróság másik tanácsa ezt követően a kereseti kérelem elutasításáról szóló döntést hozott (*7.K.27.139/2018/31.*). A jogvita tényállásának bírósági eljárási szakaszait részletező menetét a tisztelt Kúria támadott ítéletének [1] – [32] része részletesen taglalja, annak megismétlésétől eltekintünk, hivatkozva a Kúriai ismertetésre.

- [2] Az eljáró bíróságok illetve a tisztelt Kúria, olyan ítéleteket hoztak, amelyek során a releváns törvényi rendelkezés nyelvtanilag és logikailag is egyértelműen és világosan értelmezhető rendelkezését helytelenül értelmezték, ezért döntéseikkel megsértették az Alaptörvény azon 28. cikkben foglalt generális rendelkezését, hogy a jogszabályi rendelkezéseket „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”.
- Az Alaptörvény 28. cikke azonban nem alapjogot tartalmaz, hanem a bíróságok felé fogalmaz meg a működésükre irányulóan elvárásokat, így az abban foglaltak egyedi érintett vonatkozásában megvalósuló alapjog sérelemhez nem vezethetnek, arra alkotmányjogi panasz önmagában nem alapítható {3257/2016. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [13]}.*
- A vonatkozó alkotmánybírói gyakorlatra figyelemmel, tehát a 28. cikk sérelmének jelzésével a jelen kérelem benyújtásával arra mutatunk rá, hogy ennek a generális, a bíróságokra nézve kötelező zsinórmértéknek a sérelme azaz a 28. cikkben foglalt „bírói feladatkörnek” a megsértése - mint eszköz - idézte elő a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogi sérelmet a hozott bírói ítéletekben.
- [3] Felperes kérelmezőt egy ún. megbízhatósági vizsgálat során egy a bizalmába kerülő személy (fedett nyomozó) ellenőrizte, amelynek során felperes anyagi ellentételezés nélkül, szívességből egy kb. 2 ezer forint igazgatási szolgáltatási díjjal megismerhető adatot hozott a fedett nyomozó tudomására. Ezt az adatmegismerést röviddel ezt követően szolgáltatási díj megfizetése nélkül bárki igényelhetné és igényelheti mai napig is. Emiatt a felperest az ellenőrzést végző NVSZ feljelentette és őt I. fokon jogerősen pénzbüntetésre marasztalta a bíróság, azon tájékoztatás mentén, hogy további joghátránya felperesnek ebből az ügyből nem lesz. Emiatt felperes elfogadta a pénzbüntetést, az ellen nem fellebbezett.
- [4] Az NVSZ az ellenőrzésről és annak eredménye tényéről a munkáltató útján értesítette is felperest, a tájékoztatásban az volt, hogy a megbízhatósági ellenőrzésen a kérelmező megbukott ezért ellene az NVSZ büntetőfeljelentést tesz. Felperest a jelzett módon elmarasztalta a bíróság, az ítélet jogerőre emelkedett, majd ezt követően a folyamatba tett fegyelmi eljárást befejezte és szolgálati jogviszony megszüntetése fenytéssel sújtotta a felperest. A kereseti kérelem előterjesztése során az I. fokon eljáró bíróságok eljárási kérdést vizsgáltak kizárólag, anyagi jogi jogszabályok értelmezését, vagy figyelembe vételét nem tették a tárgyalás tárgyává. Első alkalommal az eljárási határidőn túliságra figyelemmel a munkáltatói határozatot a bíróság hatályon kívül helyezte és felperes kérelmező szolgálati jogviszonya helyreállításáról hozott döntést. Ezt azonban alperes megfellebbezte és a II. fokon eljáró Fővárosi Törvényszék az eljárásjogi kérdést nem eléggé feltártnak tekintette, ezért az ügy visszakerült újra I. fokra, de azt már egy másik tanács tárgyalta le. A megismételt I. fokú eljárás során ismételt az volt a vizsgált kérdés, hogy 3 hónapon túli volt-e az elrendelés, de ennek vizsgálatát az I. fokú bíróság a korábbi I. fokú döntéstől eltérően akként értékelte, hogy a munkáltató 3 hónapon belül rendelte el a fegyelmit, így eljárásjogilag helyes volt, ahogy a munkáltató a fegyelmi eljárást elrendelte, illetve lefolytatta.
- [5] A fellebbezésünkben, amellett, hogy továbbra is határidőn túlinak tartottuk a fegyelmi eljárás elrendelését, anyagi jogi rendelkezésbe ütközőnek is értékeltük a munkáltatói jogalkalmazást, ugyanis a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 7/A. § (1) bekezdésének az ellenőrzés idején hatályos rendelkezése olyan tiltó szabályt fogalmaz

meg, amely világos, egyértelmű és a magyar nyelv szabályai szerint is közérthető rendelkezést tartalmaz. A rendelkezés szövege a következő:

7/A. § (1) A megbízhatósági vizsgálat célja annak megállapítása, hogy az azzal érintett eleget tesz-e a jogszabályban előírt hivatali kötelezettségének. Ennek megállapítása érdekében a megbízhatósági vizsgálatot végző szerv a munkakör ellátása során a valóságban is előforduló vagy feltételezhető élethelyzeteket hoz mesterségesen létre. A megbízhatósági vizsgálat során feltárt jogsértés alapján fegyelmi vagy szabálysértési eljárás nem indítható.

Más, a fenti rendelkezést magyarázó, vagy szűkítő, azt tovább részletező törvényi és egyéb jogszabályi rendelkezés nincs.

- [6] Az egyértelmű jogszabályi rendelkezés vizsgálatát az I. fokú bíróságok figyelembe sem vették, az abban az eljárásban a fegyelmi elrendelő határozat határidőn belülségével kapcsolatos bizonyítás folyt le, tehát csak eljárásjogi kérdést vizsgáltak. A II. fokú megismételt eljárásban a Szegedi Ítéltábla álláspontja szerint az Rtv. ezen anyagi jogi rendelkezését (Rtv. 7/A.§ (1) bek.) „másként kell értelmezni” mint az a szöveg nyelvtani értelmezéséből adódna, és ennek során a rendelkezés logikai és rendszertani értékelésével a nyelvtani rendelkezéssel ellentétes álláspontra jutott, mondván, hogy a jogalkotó – lényegét tekintve - „arra gondolhatott, amire a bíróság következtetésként jutott és nem úgy kell értelmezni a szöveget, ahogy az „le van írva”. Ezt azonban csak abban az esetben tehette volna meg mind az Ítéltábla, mind pedig a Kúria, ha a rendelkezés szövege nyelvtanilag a magyar nyelv szabályai szerint nyelvtani értelmezés útján nem lenne értelmezhető vagy nem lenne egyértelmű.
- [7] A felülvizsgálat során eljáró Tisztelt Kúria, a Szegedi Ítéltábla rendelkezését helyben hagyta és ítélete [47]-[52] részeiben a nyelvtani értelmezésen túlmenően a Szegedi Ítéltábla ítéletében foglaltakhoz hasonló módon kvázi jogot alkotva értelmezte az egyértelmű és világosan megszövegezett törvényhelyet, túllépve ezzel jogalkalmazói hatásköri lehetőségén.
- [8] Jogdogmatikailag is teljesen téves a Kúriai érvelés, hiszen felperes nem egy valós élethelyzetben „bűnözött”, hanem egy mesterségesen kreált helyzetben bizonyult megbízhatatlannak, amelynek értékelését a törvény büntetőfeljelentéssel és büntetőjogi felelősségre vonással szankcionálja. A kettős értékelés tilalma (ne bis idem) pedig azért indokolt nyilvánvalóan, hiszen valós sértettje nem volt a „próbának”, hiszen egy hatósági ember ellenőrizte felperes megbízhatóságát. Felperes a törvényben lehetővé tett felelősségre vonásban részesült (büntetőeljárásban elmarasztalták, pénzbüntetést kapott, de nem fokozták le) és a kétszeres értékelés tilalmi elvének érvényesülése jelentkezik a jogalkotói akaratban azzal, hogy az ilyen mesterségesen kreált helyzetek miatt csak és kizárólag büntetőjogi felelősségre vonás engedélyezett, a fegyelmi vagy szabálysértési eljárás pedig kategorikusan meg van tiltva. Ezen az egyértelmű jogalkotói akaraton emelkedett felül mindhárom bíróság.
- [9] Azzal, hogy a jogalkotó az Rtv. 7/A.§ (1) bekezdésében akként rendelkezett, hogy **feltárt jogsértés alapján fegyelmi vagy szabálysértési eljárás nem indítható.** olyan egyértelmű és világos jogszabályi rendelkezéssel állapította meg a követendő eljárást, amely nem ad mérlegelésre lehetőséget, mert ex cathedra megtiltotta más eljárások megindítását! A büntetőjogi marasztalás az elkövetett cselekmény tárgyi súlyának megfelelően pénzbüntetéssel zárult, miközben a katonai bíróság le is fokozhatta volna a felperest. A büntetőbíróság az eset összes körülményeit figyelembe véve azonban ezt a büntetés fajtát, illetve büntetést tartotta a felperesi cselekménnyel arányban állónak. Alperes viszont – noha ismerte azt, hogy ezért a cselekményért pénzbüntetést kapott a felperes és a pénzbüntetés a fegyelmi eljárásban is létező szankció fajta – sokkal súlyosabb,

aránytalanul súlyosabb szankciót alkalmazott – feltéve, de meg nem engedve hogy egyáltalán elrendelhetett volna fegyelmi eljárást – a fegyelmi eljárást lezáró határozatában. Azzal, hogy az eljáró bíróságok anyagi jogszabályi rendelkezést figyelmen kívül hagyva jogot alkottak és a tiltó rendelkezés ismeretében is jogszerűnek minősítették az alperesi eljárást és ténykedést, megsértették bírói, illetve jogalkalmazói hatáskörüket és elvonták a jogalkotói hatáskört, maguk alkottak jogot a jogalkotó rendelkezésével, akaratával ellentétben.

Azzal kapcsolatban, hogy a „contra legem jogalkalmazás”, csak kivételes esetben sértheti a kérelmező tisztességes eljáráshoz való jogát – figyelembe véve, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság kizárólag ebből az aspektusból jogosult a kérelemmel kapcsolatos alapjogi sérelem vizsgálatára – a következők szerint tartjuk indokoltnak, hogy kérelmünk megalapozott. **A 3 együttes feltétel fennállása vonatkozásában:**

I.

Az indokolási kötelezettség megsértése körében az alábbiakat adjuk elő:

1. Az eljáró bíróságok közül az I. fokú bíróság egyáltalán figyelembe sem vette azt az Rtv. 7/a. § (1) bekezdésében foglalt anyagi jogi rendelkezést, amely a munkáltató alperes jogsértő eljárását eredményezte. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 85. § (3) bek. a/ pontjának 2018. január 1-jétől hatályos rendelkezését, amely szerint:

„(3) A bíróság hivatalból veszi figyelembe

a) a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi vagy törvényben meghatározott más érvénytelenségi okát, illetve az olyan lényeges alaki hiányosságot, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni.”.

Az I. fokú bíróság az ítéletét úgy indokolta meg, hogy egyrészt nem vette figyelembe – nem észlelte – a hivatalból észlelendő anyagi jogi szabályt, **így azt nem is indokolta**. Kétség sem férhet ahhoz, hogy a releváns anyagi jogi rendelkezést - (Rtv. 7/A. § (1) bek.) a Kp. 85. § (3) bek. a/ pontjában foglaltak sérelmével – figyelmen kívül hagyta az I. fokon eljáró bíróság. Mivel nincs észlelés a részéről így az I. fokú ítéletben, nincs indokolás sem.

2. A II. fokú bíróság észlelte a felperesi fellebbezés kézhezvételekor, hogy anyagi jogi jogszabályhely nyilvánvaló sérelmére alapítva is kérjük az I. fokon hozott ítélet hatályon kívül helyezését, de a II. fokú bíróság (Szegedi Ítéltábla) már adott formális indokolást, amely indokolás azonban nem lehet helytálló, hiszen a magyar nyelv szabályai szerint egyértelműen értelmezhető rendelkezésnek olyan tartalmat tulajdonított, amely jogértelmezés nincs szinkronban a leírt rendelkezés tartalmával.

Az ügyben másodjára eljáró II. fokú tisztelt Szegedi Ítéltábla ugyanis indokolása során – a tisztességes bírósági eljáráshoz való alapjogot megsértve – rendszertani értelmezéssel igyekezett megmagyarázni az Rtv. 7/A. § (1) bekezdésének tiltó rendelkezését, miközben a nyelvtani értelmezés, és a logikai értelmezés egyaránt egybehangzóan a felperesi álláspontot megalapozó jogszabályi rendelkezésnek minősül. A rendszertani értelmezés – feltéve, de meg nem engedve, hogy az helytálló lenne – „kikerülte” a nyelvtani és a logikai értelmezést, azaz figyelmen kívül hagyta az egyszerűbben alkalmazható értelmezési metodikákat, és figyelmen kívül hagyta a jogalkotói rendelkezés tartalmát is, azaz a jogalkotói akaratot hagyta figyelmen kívül.

Az indokolás során is – tehát csak rendszertani értelmezést adott a II. fokon eljáró Szegedi Ítéltábla – az Ítéltábla nyilván nem helytállóan a jogalkotó szerepkörébe helyezte magát, amikor olyan értelmezést tulajdonított az egyébként

közérthető és világos jogszabályi rendelkezésnek, amely semmivel nem alátámasztott.

A Szegedi Ítéltábla a következők szerint fogalmazott [36]: „...az ítéltábla csak arra a következtetésre juthatott, nyilvánvalóan nem lehetett a jogszabály célja, hogy a megbízhatósági eljárás a fegyelmi felelősségre vonás akadályát képezze, ellenkező esetben munkajogi következmények nélkül maradhatnának a megbízhatósági eljárás során feltárt akár súlyos bűncselekmények is, ami ellenkező a józan ész, a közjó és a közérkölcse elvárásaival”.

Ezzel a mondatával az ítéltábla egyrészt beismerte, hogy a nyelvtani és a logikai rendelkezés valóban azt támasztja alá, hogy nem lehet fegyelmit indítani, de ő „rendszerint” értelmezéssel arra a következtetésre jutott, hogy a fegyelmi elrendelés lehetősége is nyitva áll a munkáltató előtt ilyen esetben, miközben a jogszabályi rendelkezés egy expressis verbis jellegű, egyértelműen **tiltó rendelkezést jelent a fegyelmi eljárás elrendelhetőségét illetően.**

Az nem lehet tisztességes eljárás, ha egy tiltás ellenére lefolytatott eljárást engedélyezett eljárásnak értékel az eljáró bíróság.

Egy tiltó rendelkezést nem hagyhat figyelmen kívül egy bíróság sem és nem helyezkedhet olyan tartalmú indokolási álláspontra, hogy az nem is tiltó rendelkezés és a tiltott dolog valójában engedélyezve van.

Az Rtv. 7/A.§ (1) bek. szerint: „**A megbízhatósági vizsgálat során feltárt jogsértés alapján fegyelmi vagy szabálysértési eljárás nem indítható.**”

A jogalkotó megtiltotta – kategorikusan megtiltotta –, hogy nem indítható fegyelmi eljárás a megbízhatósági eljárás során feltárt jogsértés kapcsán. A jogalkalmazó ezt nem értelmezheti (indokolhatja) akként, hogy ennek ellentétes tartalmat tulajdonítva arra a véleményre – nem következtetésre, mert ez nem következik semmilyen értelmezés útján – jut, hogy de igen.

A helyes rendszerint értelmezése az ennek a rendelkezésnek, hogy a megbízhatósági vizsgálat nem fegyelmi jogsértések feltárására lett létrehozva. Tehát, ha előfordul egy fegyelemsértés a megbízhatósági vizsgálat során, akkor önmagában fegyelmi sem indítható és fegyelmi akkor sem indítható, ha egyébként a megbízhatósági vizsgálat terhelő – büntetőjogi relevanciával bíró - eredménnyel zárul a vizsgált személyre nézve. Ennek jogpolitikai indokát az eljáró bíróságoknak sem véleményezni, sem azt felülbírálni, sem a tiltó rendelkezést figyelmen kívül hagyni nem lehet! A rendelkezéssel ellentétesen arra a véleményre jutni, hogy a munkáltató mégis indíthat fegyelmi eljárást, semmilyen értelmezés és indokolás révén nem lehet jogszerű, és tisztességes eljárást eredményező. És nyilván ennek indokolása tartalmilag sem lehet helytálló ez esetben.

3. A Kúria az indokolási kötelezettségének az alábbiak szerint nem tett maradéktalanul eleget, de ugyanakkor ítélete [50] részében újabb értelmezését adta az Rtv. 7/A.§ (1) bekezdése utolsó mondatának, amikor ítélete [50] részében „kétféle” lehetőséget állít fel a munkáltató részére a tiltó rendelkezést értelmezve. A Kúria szerint az Rtv. 7/A.§ (1) bek. tiltó rendelkezésének két variációja lehetséges:

- a. ha nincs bűncselekmény gyanúja, akkor önmagában fegyelmi eljárást sem lehet indítani a feltárt fegyelemsértés esetén sem;
- b. ha van bűncselekmény, akkor viszont a munkáltató csak a bűncselekmény jogerős (marasztaló) bírói döntését követően nyílik meg a lehetőség a fegyelmi eljárás **elrendelésére.**

Nyilván ez a fajta kúriai értelmezés olyan szűkítő jogértelmezése a tiltó rendelkezésnek, amelynek nincs jogszabályi rendelkezésen nyugvó alapja, ennél fogva helytelen jogértelmezés.

Nyilvánvalóan nem helytálló a tisztelt Kúria indokolása sem, hiszen a peres eljárás iratanyaga szerint a kérelmezővel szemben a fegyelmi eljárást nem akkor rendelte el a munkáltató, amikor őt a bíróság a büntetőeljárásban elmarasztalta, hanem akkor, amikor a munkáltatónak a nyomozó szerv megküldte a bíróság elé állításról szóló iratot. A Kúria indokolása szerint tehát csak akkor lehetett volna **elrendelni** a fegyelmi eljárást, amikor a büntetőeljárás jogerősen lezárult és a Kúria ezen indokolásakor figyelmen kívül hagyta – feltéve, de meg nem engedve volna helye fegyelmi elrendelésének az Rtv.7/A.§ (1) bek. tükrében -, hogy a bírói ítéletet nem ismerve a bíróság elé állításról szól ügyészégi iratot megismerve elrendelésre került a fegyelmi eljárás, azaz a Kúria saját indokolása szerint sem lehetett volna jogszerűnek értékelni a munkáltatói fegyelmi eljárást. Ez olyan önellentmondás a Kúriai indokolásban, amely a tisztességes eljáráshoz való alapjogi sérelmet is jelenti egyben kérelmező terhére.

Szintén az indokolás hibája, hogy az [51] részben kifejti, hogy *a fegyelmi eljárást a bűnfelderítési vizsgálat alapján nem lehetett elrendelni.*

Miközben ezzel szemben tényadat az, hogy a fegyelmi eljárást a bűnfelderítés vádemelési - bíróság elé állítási – szakaszában, arra vonatkozó irat ismeretében rendelte el a munkáltató. Mint a Kúria írja [51]: „*A munkáltató akkor követett volna el súlyos jogsértést, ha a megbízhatósági vizsgálatnak a hivatali visszaélés gyanújára vonatkozó megállapításai alapján, azokat megismerve nyomban fegyelmi eljárást indított volna a felperessel szemben.*

Miközben peradat, hogy az ügyészégi értesítést követően 2017. június 22.-én kelt a 04070-103/1362017.Fe számú határozattal került elrendelésre a fegyelmi eljárás....(I. fokú ítélet – 7.K.27.139/2018/31. - 5. oldal utolsó bekezdésében és az előtte taglalt tényállás szerint a Központi Nyomozó Főügyészség megküldte a 2017. június 15. napján kelt 6.Nyom.148/2017. számú „feljegyzés bíróság elé állításról” megnevezésű iratot)

Tehát a fegyelmi elrendelés alapja nem a jogerős bírósági döntés volt, hanem a kérelmező jelentése a kihallgatásáról és ezt követően az ügyészség tájékoztatása az irat megküldésével (a bíróság elé állításról) volt.

A Kúria az indokolás körében a [47] részben „indokolta meg”, hogy miként értelmezi az Rtv. 7/A§ (1) bek. tiltó rendelkezését. A Kúriai indokolás az volt ezzel kapcsolatban, hogy *arra a következtetésre jutott, hogy a jogszabály célja nem lehetett a megbízhatósági vizsgálat során feltárt, akár súlyos bűncselekmények munkajogi következményeinek, így a fegyelmi eljárás megindításának a kizárása, ugyanakkor a megbízhatósági vizsgálatra vonatkozó egyes rendelkezéseket, azok összefüggéseit nem tárta fel.*

Az aláhúzott szövegrész tehát a II. fokon eljáró Szegedi Ítéltábla indokolási kötelezettségének a hiányát is megállapította, függetlenül attól, hogy a tisztelt Kúria sem indokolta meg kellő alapossággal, hogy miért értelmez úgy egy tiltó rendelkezést, hogy az valójában megengedi a fegyelmi eljárás elrendelését. A Kúria szerint tehát abban az esetben, ha bűncselekményt tár fel a megbízhatósági vizsgálat (ugye ez a Kúria jogértelmezése, hogy szerinte akkor lehet csak fegyelmit indítani, ha már jogerősen marasztalják a bűncselekményben az ellenőrzött személyt), abban az esetben a tiltó rendelkezést figyelmen kívül lehet hagyni és jogszerű egy fegyelmi eljárás elrendelése. Ez is egy jogszabályi

rendelkezéssel alá nem támasztott szűkítő értelmezése a tiltó rendelkezésnek, ennél fogva az indokolás nyilván nem helytálló.

A Kúriának a [48] részben közölt indokolása pedig éppen azt támasztja alá, hogy bűnmegelőzési, bűnfelderítési célzattal kerültek megalkotásra az Rtv. 7/A.§ rendelkezései - köztük az (1) bek. tiltó rendelkezése is -, mégis ezen indokolását figyelmen kívül hagyva jogszerű lehetőségnek „véleményezte” a fegyelmi eljárás elrendelhetőségét.

Fentiek alapján terjesztjük elő az eljárt bíróságok illetve Kúria vonatkozásában azt, hogy nem indokolták meg egyik hozott ítéletben sem azt, hogy egy tiltó rendelkezést miért értelmeznek megengedő rendelkezésnek. Ezen indokolási kötelezettségének egyik bíróság sem tett eleget, csupán a véleményüket adták elő indokolásként, de annak jogszabályi indokolását nem adták, hogy miért értelmeznek szűkítően egy egyértelműen tiltó rendelkezést a kérelmező terhére.

II.

Az eljárt bíróságok a jogkérdésre nyilvánvalóan vonatkozó jogi normákat nem vették figyelembe:

Az I. fokon eljárt bíróság, a II. fokon eljárt bíróság és a Kúria sem vette figyelembe:

1. a Kp. 85.§ (3) bekezdésében foglaltakat amely szerint: „

85. § [A bíróság döntési jogkörének korlátai]

...

(3) A bíróság hivatalból veszi figyelembe

a) a vitatott közigazgatási cselekmény semmisségi vagy törvényben meghatározott más érvénytelenségi okát, illetve az olyan lényeges alaki hiányosságot, amely miatt a közigazgatási cselekményt nem létezőnek kell tekinteni,

2. az Rtv. 7/A.§ (1) bek. utolsó mondatának tiltó rendelkezését, amely szerint:
7/A. § (1) ...A megbízhatósági vizsgálat során feltárt jogsértés alapján fegyelmi vagy szabálysértési eljárás nem indítható.

Az indokolásokból kitűnően az egyértelmű, értelmezhető és világos jogalkotói tiltó rendelkezést az eljárt bíróságok figyelmen kívül hagyták és a tiltó rendelkezésnek megengedő rendelkezési tartalmat értelmeztek, amely álláspontunk szerint önmagában is sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való kérelmezői alapjogot és ezáltal a hozott ítéletek Alaptörvény-ellenességét – a tisztességes bírói eljáráshoz való kérelmezői alapjog sérelmét - is jelentik egyben.

III.

„Amennyiben a bíróság a döntését egy olyan bírósági joggyakorlatra alapítja, amelynek alapjául szolgáló jogi normákat a jogalkotó új jogi szabályozás elfogadásával és hatálybalépítésével összefüggésben kifejezetten hatályon kívül helyezett”

1. Az Rtv. 7/A.§ (1) bek. utolsó mondatának tiltó rendelkezése (továbbiakban: tiltó rendelkezés) egy speciális szabályozást jelent. Ahhoz képest speciális szabályozás, hogy szolgálatban elkövetett bűncselekmény esetében azzal párhuzamosan a

szolgálati viszonyral kapcsolatos vétkes kötelezettségszegés esetén főszabály (általános szabály) szerint fegyelmi eljárásnak is helye van. Az Rtv. 7/A.§ (1) bekezdésének tiltó rendelkezése tehát egy olyan speciális szabályozást jelent, amely a megbízhatósági ellenőrzések során feltárt jogellenesség vonatkozásában a „bűncselekmény” potenciális elkövetésére fókuszál és egy kvázi hatályon kívül helyező rendelkezést is megalkotott a 2010.évi CXLVIII. törvény (továbbiakban: Módtv.) megalkotásával.

2. A tiltó törvény tehát a megbízhatósági vizsgálatok esetében jogilag és lényegében kvázi hatályon kívül helyezte a szolgálati törvény és a Fegyelmi Szabályzat fegyelmi eljárás elindítására, annak lefolytathatóságára és fegyelmi szankcionálhatóságának lehetőségét. Ennek jogpolitikai indokát csupán vélelmezzük. Az, hogy egy fiktív bűncselekmény (tehát nincs sértett, nincs is valójában bűncselekmény), esetében a megbízhatósági vizsgálat során megbukott munkavállaló büntetőjogi eszközökkel szankcionálhatóságának lehetőségét teremtette meg csupán a jogalkotó, és nem tartja arányosnak a kettős értékelést, ezért a ne bis idem elvét figyelembe véve alkothatta meg a jogalkotó ezt az egyértelműen tiltó rendelkezést ezekben a speciális esetekben.

Ezekben az esetekben tehát egy kvázi hatályon kívül helyezése történt meg a fegyelmi eljárások elrendelhetőségének és fegyelmi eljárás keretében történő szankcionálhatóságának. A tiltó rendelkezés az önmagában tartalmilag egy olyan a hatályon kívül helyező rendelkezés, amivel a jogalkotó kategorikusan megtiltja fegyelmi eljárás elrendelésének a lehetőségét a megbízhatósági vizsgálat során feltárt fegyelmi vétség esetében, illetve azzal kapcsolatban.

A korábbi bírósági joggyakorlat – amely főszabály szerint a büntetőeljárás és a fegyelmi eljárás esetében két külön adott esetben egymástól végkimenetelét illetően is különböző eljárás lefolytatását teszi lehetővé – jelen ügyben a tiltó rendelkezést helyesen értelmezve nem lett volna alkalmazható. Indokolt a kérelmező esetében annak megállapítása, hogy sérült a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoga, a kérelemmel hatályon kívül helyezni kért bírói ítéletek kérelmező ezen alapjogát megsértették, nem biztosították számára a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjogát.

A jogorvoslati lehetőségek kimerítése, határidő megtartottsága

Tisztelettel előadjuk, hogy jogorvoslati lehetőségeinket kimerítettük, a Kúria a felülvizsgálati eljárást lefolytatta és a Szegedi Ítéltábla „jogértelmezésével” egyetértve elutasította felülvizsgálati kérelmünket.

Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy indítványunknak adjon helyt és állapítsa meg, hogy a bíróságok és a Kúria által hozott döntések Alaptörvény ellenesek ezért rendelkezzen azok megsemmisítése iránt.

Szekszárd, 2022.01.05.

Tisztelettel:

Melléklet:

1. kamarai igazolvány
2. Jogerős ítélet: Mf.I.40.075/2020/3. (Szegedi Ítéltábla)
3. Kúria felülvizsgálat: Mf.X. 10.059/2021/5.
4. 1.M.375/2017/10. (Gyulai KMÜB „első” I. fokú, helyt adó ítélet)
5. 4.Kf.650.242/2018/4. (Főv.Tszék. „I. fokra visszautaló”)
6. 7.K.27.139/2018/31. (Gyulai KMÜB „második” I. fokú ítélet)
7. 4Kf.650.303./2019/5. (Főv.Tszék. „jogerős”)
8. Kfv.VII.37.234/2020/7. (Kúria Főv.Tszék. jogerős ítéletét hatályon kívül helyező)
9. kereseti kérelem
10. 6. sorszámú ítélet elleni fellebbezésünk
11. 2. sorszámú jogerős ítélet elleni felülvizsgálati kérelmünk